

Skriveundervisning. Der er jo en Mængde Skrivelærere, der rejse omkring og lære Folk at skrive, og det, at Manden er Skrivelærer, kan ikke være Grund til, at vi her for tredje Gang behandle denne Mand's Andragende, for saa vilde vi jo faa en Masse af den Slags Andragender, da der jo gives en hel Mængde Skrivelærere. Manden har udarbejdet en Del Forskrifter i sin Tid, der have gjort megen Nytte i Skolen, og ved Danmarks Lærerforenings Udstilling af Skolemateriel har Andrageren i sin Tid faaet Hædersdiplom og Medalje for sin Skrivemetode og sine Forskrifter. Som jeg begyndte med at udtale, er Manden en gammel bekendt her i Tinget, idet Andragender fra ham have været behandlede tvende Gange tidligere her i Tinget og i Finansudvalget. Hans Andragende har i 1883—84 været henvist og ligeledes hans Andragende i 1886—87. Jeg har som Ordfører anset mig for forpligtet til at se efter, hvad der den Gang passerede med denne Mand, og saa vidt man kan se af Betænkningen fra den Tid og af Udtalelserne, er Grunden til, at Finansudvalget og Tinget den Gang have ment at burde henvise Andragendet, at man har ment, at Manden ved den Virksomhed, han har øvet ved disse Forskrifter, har ydet den almindelige Skoleundervisning betydelige Tjenester. Manden er nu, som sagt, 75 Aar gammel, og nu kommer han her med sit Andragende, og vi have altsaa i Finansudvalget for tredje Gang ment at burde tage os af denne Mand og henvise hans Andragende til den højtærede Kultusministers Overvejelse. Den højtærede Minister kan saa overveje Sagen, han har jo i Gerningen vist, at han har særlig Interesse for Skolevæsenet i Danmark, og har Manden virkelig gjort Gavn for Skolesagen i mere end almindelig Grad med sine Forskrifter, foreligger der den eneste Grund for os til at anbefale hans Andragende.

Der er 3 andre Andragender, som ere henviste af det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Trier), af det ærede Medlem for Aarhus (Høegh-Guldberg) og af det ærede Medlem for Præstø (Bønløkke), men paa disse tre Andragender, som Udvalget ikke har kunnet anbefale, skal jeg ikke komme ind, før jeg har hørt de ærede Medlemmer selv motivere deres Henvisninger.

Trier: Til Karakteristik af den gamle Mand, hvis Andragende jeg har foreslaaet henvist til den højtærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet uden for Betænk-

ningen, skal jeg anføre, at Manden, som er Tegnelerer, i 56 Aar har været Lærer i Melchior's Borgerskole, i 46 Aar har været Lærer i den jødiske Drengeskole, i 42 Aar ved det kgl. Døvstummeinstitut, og at han søger om Understøttelse af Staten, efter at han i 37 Aar har været Tegnelerer ved et privat men statsanerkendt Kvindeseminarium her i Byen. Principspørgsmaalet i denne Sag er jo en Gang for alle afgjort derved, at der i Seminarieloven af 30te Marts 1894 under § 11 staar: Der kan ved Finansloven ydes veltjente, afgaaede Lærere ved anerkendte Privatseminarier en aarlig Understøttelse, naar de i mindst 15 Aar have virket ved et saadan. Jeg kan huske, at det, da man i sin Tid forhandlede om denne Paragraf, udtaltes, at den jo var overflødig, eftersom det altid stod i Rigsdagens Magt at optage en saadan Understøttelse paa Finansloven, men at der dertil blev svaret, at naar man fastslog den nævnte Bestemmelse i Seminarieloven, havde man derved afskaaret for Fremtiden al Debat om den principielle Side af Sagen. Tvivl i den Henseende kan der derfor heller ikke i Øjeblikket foreligge. Naar nu Udvalget ikke har ment, at denne Sag burde henvises til Ministeriet, kan det jo næppe være, fordi der i Seminarieloven staar, at man i 15 Aar skal have virket ved et anerkendt Privatseminarium, og det omtalte Kvindeseminarium har ikke i 15 Aar været anerkendt. Der er nemlig Præcedens for, at det ikke er Mening, ligesom den sunde Fornuft siger, at man ikke den Gang kan have ment, det skulde være 15 Aar efter Lovens Ikrafttræden — før den Tid kendtes jo ikke anerkendte Privatseminarier — inden man overhovedet bragte denne Paragraf i Loven til Anvendelse. Allerede for et Par Aar siden har vi bevilget en saadan aarlig Understøttelse til en veltjent Lærerinde — eller Forstanderinde — ved et Privatseminarium, og dermed er altsaa dette Spørgsmaal ude af Verden. Naar man dernæst maaske har ment, af Hensyn til Konsekvenserne ikke at kunne tiltræde Andragendet, tror jeg, man maa indrømme, at naar det overhovedet er anerkendt, at saadanne gamle, veltjente Lærere kunne støttes, er her et af de Tilfælde, hvor man i den Henseende ikke behøver at være bange. Konsekvenserne af at give en Mand, som i henved 40 Aar har været ansat ved et Seminarium, en aarlig Understøttelse, kunne næppe være meget store, al der Stund det jo er yderst sjældent, at nogen i saa lang en Aarrække kan virke paa den Maade, Denne Mand har jo virket over 2½ Gang